

Cròniques del món

Control de radiació a la població evacuada al Japó.

PEQUÍN ■ Miquel Toran

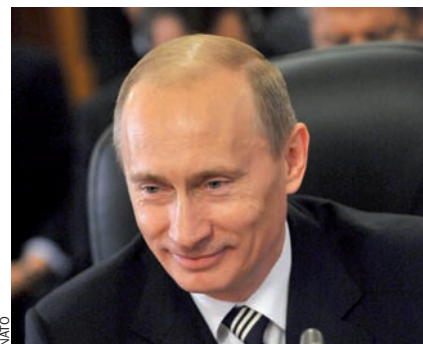
El Japó s'esquerda. El Japó feia anys que esperava un gran terratrèmol que posés a prova la seva capacitat de reacció i preparació. S'havien enllestit plans de contingència, assajat exercicis d'evacuació i repartit conjunts de supervivència, però poc es pot fer contra una tremolor de 9 graus seguida d'un tsunami desolador amb onades de deu metres. Allò que ni les previsions més catastrofistes no esperaven era la crisi nuclear posterior amb explosions en tres reactors i l'incendi d'un altre a la nuclear de Fukushima. A l'hora de tancar aquesta edició el govern japonès havia reconegut greus fuites de radiació que podien afectar la població i havia ordenat l'evacuació de milers de persones en un radi de 30 km de la central. Més enllà de la catàstrofe humanitària causada pel terratrèmol i el tsunami —que podrien haver causat més de 10.000 morts, i les conseqüències incertes de la fuga de radiació—, el futur del Japó es veurà marcat sens dubte pels efectes econòmics i polítics derivats d'aquests esdeveniments. El país, que ha perdut fa un mes el títol de segona economia del món, es trobarà encara més enfonsat en la crisi econòmica que arrossega des de fa anys, i el seu fort endeutament (el doble que el dels

Estats Units, per exemple) el menarà a dificultats per a fer front a la factura de 130.000 milions d'euros que sembla que costarà la reconstrucció. I no parlem dels problemes que tindrà per a exportar, després d'haver-se arrasat ports, inutilitzat fàbriques i per la possible quarantena per contaminació radiològica. Pocs ànims per als inversors que han començat a perdre la confiança en els mercats; en dos dies l'índex Nikkei va perdre un 16%. Políticament, el Partit Democràtic en el poder comença a ser criticat per la lentitud a reaccionar i fins i tot per l'ocultament d'informació. El Japó, que ha tingut sis primers ministres en poc més de quatre anys, s'enfrontava un dia abans del sisme a la possible dimissió del primer ministre, Naoto Kan, per haver acceptat donacions il·legals. Kan, que fa unes setmanes tenia la confiança de només el 30% dels japonesos, ara ha d'encarar una crisi sense precedents. Després de la Segona Guerra Mundial i l'atac nuclear a Hiroshima i Nagasaki, els japonesos van reconstruir el país, i amb dedicació i imaginació van aconseguir el miracle econòmic, que va viure els millor moment els anys 90. Però al país li costarà de recuperar-se després de rebre el fort impacte de la crisi del 98, la del 2009, una població molt envellida,

amb baixa natalitat i poc productiva, i ara l'estocada de la doble catàstrofe sísmica i nuclear. Esquerdas estructurals en un país que haurà de fer sacrificis, i canviar socialment, si vol tornar a ser l'enveja dels seus veïns.

MOSCOU ■ Natàlia Boronat

Test superat. El partit oficialista Rússia Unida ha guanyat les eleccions a les 12 repúbliques i regions que el dia 13 de març van escollir parlament, en unes eleccions que han estat considerades com un assaig general de les legislatives que tindran lloc a tota la federació el mes de desembre que ve. El procés electoral ha estat marcat per les denúncies de l'oposició de frau, com ara la introducció massiva de paperetes a les urnes, irregularitats en les votacions a domicili, pressions als electors o suborns en forma de regals. L'informe de l'associació de defensa dels electors, Golos, resumeix que la jornada electoral del 13 de març "es caracteritza per un gran creixement del nombre d'irregularitats" que "en molts casos van ser serioses i podien influir de forma visible en el resultat de les votacions" i es va violar, entre més, "el principi d'obertura i de transparència

Putin, satisfet amb les eleccions regionals.

de les comissions electorals". A tota la federació, la mitjana del suport a Rússia Unida va ser d'un 46,2%, un 0,2% més que ara fa quatre anys als mateixos comicis, uns resultats que, per al líder número u del partit, l'ex-president i actual primer ministre, Vladímir Putin, "són més que satisfactoris" i "un indicador de la confiança envers el poder". El president del consell de la formació i portaveu de la cambra baixa del parlament rus, Borís

“Kosovo s’ha convertit en un conflicte congelat”

Bogdana Koljevic

Analista de l’Institut d’Estudis Polítics de Belgrad

Tres anys després de la declaració unilateral d’independència de Kosovo, els governs de Belgrad i Pristina han començat una ronda de negociacions per a mirar de resoldre les múltiples qüestions obertes entre els dos executius. La Unió Europea fa de mitjancera en el procés.

—Per què Belgrad i Pristina han acceptat de participar en aquest diàleg?

—Ja feia temps que Sèrbia duia a terme una intensa activitat diplomàtica per a aconseguir que hi hagués diàleg. Per a Sèrbia, aquestes noves negociacions són vistes com l’única manera de resoldre les qüestions obertes —incloent-hi l’estatus de Kosovo— i d’aconseguir potser un compromís històric entre serbis i albanesos. Per una altra banda, Pristina també hi tenia interès. Els reconeixements internacionals de la independència s’han aturat i Kosovo encara greus problemes interns relacionats amb la corrupció, el crim organitzat i una situació econòmica tràgica. A més, els seus líders són acusats d’haver traficant amb òrgans humans.

—Qui hi té més a guanyar en les negociacions: Pristina o Belgrad?

—És difícil de parlar d’aquest problema en termes de *guanyadors* i *perdedors*. Si hi ha prou enteniment, potser es pot trobar una solució plausible a moltes qüestions.

—Per què els Estats Units han tingut tant d’interès a impulsar aquestes negociacions?

—L’anomenada *independència de Kosovo* ha estat un objectiu molt treballat per la política exterior dels Estats Units, però els fets no s’han esdevingut d’acord amb els seus desigs. Kosovo s’ha convertit en una mena de *conflicte congelat*, un atzucac del qual és molt difícil de sortir. Com que la política

EL TEMPS

exterior dels Estats Units ha acumulat força fracassos els darrers anys, suposo que no deuen pas voler que Kosovo en sigui un altre.

—I la Unió Europea?

—La UE té prou problemes interns i, de fet, té un interès més aviat *retòric* —no pas *real*— a aconseguir una resolució *ràpida* del conflicte. L’objectiu de la UE era que les negociacions comencessin per poder proclamar que aquesta part dels Balcans no havia quedat oblidada.

—Quins beneficis concrets poden esperar serbis i albanesos de Kosovo d’aquest diàleg?

—Les negociacions ja han començat amb temes que són molt importants per al dia a dia de la gent de Kosovo, independentment de la seva nacionalitat. Es pot esperar, és clar, que els ciutadans en surtin beneficiats.

—Avui dia Kosovo és dividit, *de facto*, entre el nord controlat per Sèrbia i la resta del territori sota domini albanès. S’arribarà a tractar d’aquesta qüestió?

—Durant molt temps la divisió de Kosovo ha estat un tema tabú tant a Belgrad com a Pristina. Però algun dia la partició de Kosovo podria trobar-se sobre la taula de negociació.

—Quina evolució preveieu a termini mitjà del conflicte sobre l’estatus de Kosovo?

—Crec que les negociacions duraran molt de temps. Si hi hagués prou valentia i intel·ligència, es podria trobar una solució que fos acceptada per ambdues parts. Només un compromís d’aquesta mena tindrà futur.

Pau Bori
Belgrad

Grizlov, està convençut que “Rússia Unida té l’obligació de ser i serà el líder indiscutible als comicis legislatius generals”. Les enquestes feien preveure un descens del suport al partit oficialista, però finalment no ha estat així perquè la formació valora els resultats globalment, sumant els diputats aconseguits pel sistema de llistes de partits i els que es trien per districte majoritari, alguns dels quals també de Rússia Unida. En aquest

sentit, els analistes alerten que a la Duma federal només hi ha llistes de partits i creuen que al desembre els resultats de la formació podrien baixar considerablement. Des de la campanya de la tardor del 2007 (abans de la crisi econòmica) per a enaltir Putin com a únic gran líder nacional capaç de dur endavant el país i de passada buscar-li un lloc perquè aleshores no es podia tornar a presentar com a president, les eleccions s’han convertit

en una mena de referèndum sobre el curs polític del país. A més, l’oposició a les cambres legislatives no representa cap alternativa real, l’extraparlamentària no té cap possibilitat d’entrar-hi i ningú no dubta que amb vista a la tardor es tornarà a activar tota la maquinària que convinguí a favor de Rússia Unida per arrodonir els resultats que interessin al poder, encara que no acabin de coincidir al cent per cent amb la voluntat del poble.